

„ДОБРУЖА“ — не излиза нѣко
Събота.

Цена за абонемента:

за година 12 лева
за 6 месеца 6 „
„ 3 „ 3 „

За обявления се плаща 10 ст. на нѣкой редъ,
за първопечатане, а за нѣкой редъ при послед-
ващо печатане по 5 стот.
Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

ОРГАНЪ НА КОМИТЕТИТЪ „БЪЛГАРИЯ ЗА СЕБЕ СИ“ ВЪ ВАРНЕНСКИЙ ОКРЪГЪ.

Всичко що се отнася за вѣстника се
праща до редакцията въ Добричъ.

Ражкописи назадъ не се връщатъ.
Печатени писма не се приематъ.

Въ Варна представителъ на редакцията е
В. Божилковъ който и ще получава обявления
за печатане.

Добричъ 12 Декември 1887 г.

Миръ или Война.

Такова е положението на работитъ въ Европа спорѣдъ послѣднитъ телеграми. Единъ отъ тѣхъ съобщаватъ, че Россия трупа войски на Австрийската граница; други опровергаватъ категорически тази новина; трети казватъ, че натрупване на Русски войски по Германскитъ и Австрийски граници не било съ неприятелска цѣль. Отъ друга страна, при всичкитъ тия противорѣчия, великитъ сили, се вижда, че неостаятъ равнодушни-макаръ, официалнитъ имъ вѣс тивни китъ сили, които черпятъ своитъ новини отъ вѣрни источники, да говорятъ че мирътъ се пазарува; че отношенията имъ сж редовни и че Българскитъ въпросъ, въпроса за самостоятелното политическо съществуване на нашето отечество, ще се разрѣши по миренъ начинъ, телеграфа вѣднѣшно ни носи все повече и повече противорѣчиви слухове. Австрия събира воененъ съвѣтъ за да разсѣждава върху въпроса за натрупване Русски войски на границата ѝ, Делановъ, Министръ на Просвѣщеніето въ Русия, пита царьтъ, може ли при сегашното политическо положение на работитъ да свика Конгресъ на всеобщото просвѣщение въ Песербургъ и царьтъ му отговорилъ че може, защото политическото положение на работитъ въ Европа е удовлетворително. Отъ друга страна Британія влиза въ споразумѣние съ Сръбско-Европейскитъ съюзници, за да употребѣи въ случай на нужда своята сила на флота въ Сръбско-Европейско море, ако загрози опасностъ цѣлостта на Турската имперія.

При такова единъ на други противорѣчиви слухове, твърдъ е мжно простъ, като насть, смъртенъ, да предвиди кое отъ двѣте: миръ или война предстои; нъ пий имаме доста причини да вѣрваме, че война при сегашното положение на работитъ въ Европа, не може да стане по никакъ начинъ. Русия, тѣзи наша еднородна и благодѣтелна и покровителка, е единствената държава, която само и само за да успѣе да пороби нашето мило отечество, — нѣщо което тя не може да постигне нито прѣзъ 1878 год. — е недоволенъ отъ положението на работитъ и само тя едържавата, която би могла да даде сигналъ на войната. Нъ тука му е мѣстото да се попитаме: може ли тя, при днешното положение на работитъ въ Европа, да се наеме да предприеме война? Съ кого ще има да се бие тя? И най-послѣ може ли тя въ днешнитъ врѣмена да извади на насаница толкова стотинъ хиляди войника и да понесе отговорността въобще за толкова чужди войници, които ще трѣбва да положатъ кости си на бойното поле, само за единъ капризъ. Историата е забѣлжила че даже прѣди 500 години, народитъ сж вставали противъ владѣтелитъ си, когато сж поисквали тѣ да ги водятъ на бой, само за гола слава, или за своя лична амбиция. Александъръ III-и, кождо и да желае да завладѣе Балкитъ, не ще може сѣ рѣши на една война, която самъ си той вѣрвае знае, че ще отечете неговото Господи Помилуй най-напрѣдъ. Сега, когато на неговитъ граждански и военни власти всицко внимание е обърнато да упазятъ отъ смъртта на която е осъденъ отъ всичко честно и любяще отечеството си, въ Русия; сега казваме, трепери и неизлава отъ укѣпеното Гатчино. Освѣтъ това, той ще има за неприятелѣ тритъ най-силни Средно-Европейски сили: Германия, Италия и Австрия, а за своя съзаница не ще има ни една държава. Франция, която за да зематъ на своя страна Русскитъ Автократи, угнетителитъ на нещастни 100-милонидъ Руски народъ, блюдолизитъ на Александъръ III-и, употребѣи най-послѣднитъ сръдства, по причина на своитъ вѣтрѣщитъ бъркотини, които, спорѣдъ послѣднитъ телеграми, сж взели голѣмъ рѣзмѣръ, не не може и да помисли за единъ такъвъ съюзъ. А Русия сама не само че ще може да предприме война, нъ ще е принудена, въ едно не далеко бѣдѣще, да преклони глава предъ правдата и съзнае, че опѣзи кьорави врѣмена, когато волята на царя стоеше по-ви-

соко и отъ истина и отъ правда и отъ законъ, сж минали.

Доброволцитъ.

Твърдъ често се поговоря, особно сега, когато наборнитъ комисии ходятъ по околнитъ да записватъ новобранци, че единъ отъ доброволцитъ прѣзъ Сръбско-Българската война сж получили твърдъ голѣми прѣимушества лѣготи, а други се онеправдали. Като доказа тѣлство се привежда, това обстоятелство, че те всичкитъ доброволци, които сж били по Турската граница, като сж носили всичкитъ тяжести на военното врѣме и като сж били увѣрвани, че тѣхната служба се счита за еднаква, сж на опѣзи на Сръбската граница, напослѣдъкъ сж указътъ за освобождението отъ военната повинностъ участвуващитъ въ сраженията сж били забравени. Тѣ сжко е забравенъ ученичъ, легионъ, който участвува въ походитъ, послѣ второто записване на доброволцитъ, които пристигнали на мѣстата си въ самия край на войната. Най-добро то и най-справедливото е, разбира се, никой да не иска възнаграждение за услуги доброволно принесени на отечеството въ труднитъ врѣмена. Нъ псѣмнатий указъ, като освобождава участвуващитъ въ сраженията отъ военната повинностъ, прави неучаствуващитъ да считатъ своитъ трудове за пазини, за такива, които не сж принесени поща. Това, разбира се, не е истина, нъ веднажъ, единъ доброволци се награждаватъ, и другитъ иматъ право да чакатъ това. Нека не се забравя и това че много отъ учащитъ сж, като напуснаха занятията си, изгубвали сж по цѣла година, и сега следъ свършването на курсътъ си пакъ ще бѣждатъ принудени да губятъ друга за отбиване на военната повинностъ. Справедливо ще бѣде, ако Военното Министерство земе прѣдъ видъ услугитъ на останалитъ доброволци, и направи нужното, щото и при втори, недай Боже, случай младежта, сж сжщата любовъ и енергия да бѣде на мѣстата си като защитница на правата и съществуването на нашата държавица.

До всички около „Нова България“

Още отъ самото появяване на почитания Ви вѣстникъ, младежта знаеше какво ще пишете Ви; знаеше тя именно отъ това, защото извѣстно ѝ бѣ кои сте и какви сте, разбираше тя гдѣ Ви стигатъ обучата и какви сж побужденията; знаеше, казвамъ тѣзи младежъ, че сж вѣстникътъ си ще се мѣчате да се измѣните изъ камъта, въ който Ви затиша общественото на тѣзи пейна (на младежта) частъ отъ цѣлий Варненскитъ Окръгъ.

Иде Ви Васъ, че се намѣриха хора, които не трѣбватъ прѣдъ председатели и иметове и които Ви изболчиха за мизерното и прѣдателско поведение, което дръжахе по онова врѣме, когато съществуването на България бѣ проблематическо. Иде го бача Коля Живковъ, че не сж му разпространявали глаунии «Телеграфъ» и безграмотната брошура по 9-и Августъ въ Варна, че не сж рекомандували официално на учителитъ безтолковата «Младостъ»; че му за прѣтиха да събира пари, безъ да дава смѣта въ името на Комитета. Но никой, мой братчета, не може да Ви помогне.

Честната младежъ, която Ви гледате постоинно на криво, като унутрѣбвахте свойственитъ Ви мюзевири сръдства, за да я разединитъ, вдигна си очитъ отъ Васъ и Ви лѣйна на челото думата, която напълно заслужавате: *прѣдателъ*. Разбира се, че следъ това трѣбваше да издадете вѣстникъ, за да нарѣчете тая младежъ мюзевири, че се състояла отъ писари и разсѣлни, че се търкаляла изъ семинарии и пр. Но на думата си!

Въ 4-и брой на вѣстникътъ си сж написали едно антрафиле подъ заглавие: «И то ва депутатъ и инспекторъ!» Всѣкой, който е прочелъ писмото ми въ «Народно Съзна-

ние» и го е сравнилъ съ антрафилето Ви, се а увѣрилъ напълно, че Ви неуборватъ фактитъ; а просто исковеркватъ съдържанието имъ. Това писмо навѣрно Ви е доста жаждало, защото раскрива какви сте, и като сте видѣли, че неможете нищо опроверга отъ писаното, заловили сте се да изпозначавате и думи, и съдържание. Мислили сте Ви, мислили сте и сте измислили да ме укорите, че сж талига сжмъ искалъ да освѣтлявамъ; а за това, сж какво и какъ да се опровергаватъ фактоветъ, кофитъ Ви главни неможли нищо да родятъ. Погледнете добръ, всевъзможни списавачи, какъ е написано това изражение, порасипайте знающитъ хора и тогава ще узнаете какво значи то. Науката и знанието нѣматъ нищо общо съ Вашитъ разложени минаторни мозъчета, сж оскателитъ Ви умове и нравствената Ви банкрутност. Знайте добръ, че на филологическото безумие хората отговарятъ сж силей смѣхъ и дълбоко прѣзрѣние; а на политическитъ майнуни, трѣбва не възражение, а — лудница.

Казвете още Ви, драскачи tutti quanti политически шарлатани, че въ писмото си сжмъ билъ нападналъ този д-ръ Стефановъ, който е секретаръ на бюрото *) и който можа да упражнява сж достоинство занятието си въ Паризъ. Не е така г-да, не е така! Задачата на вѣстникарството не е да изпачва думи и факти, а е много по-деликатна, важна и висока, отколзото си я прѣдставляватъ въ гангренисалитъ си мозъци. Не се преструвайте, че ужъ не разбирате това, което азъ писахъ, ами отговорете правдова въпроса. Можете ли Ви, откажа, че д-ръ Стефановъ нѣма врѣме да посѣщава болнитъ за това, защото наедно сж Васъ прѣкарва всичкото си време въ пияние въ дюкнчето на П. Мирски? Кажете по съвѣстъ ако само я имате: не се ли намѣрва той въ тѣзи кръчмица утрена отъ 9 до 12 и послѣ обѣдъ отъ 2 до 7 часа? А колкото за това, че той сж достоинство можа да упражнява занятието си въ Паризъ, ще Ви кажа. сж Ваше позволение, че следъ тази умствена реакция, която се е произвела въ него отъ това пияние, деже и фелдшеръ не може да бѣде той въ Паризъ. Не виждате ли, че той не може да Ви каже, и не напише, нѣколко думи свързани. Знаете ли, че той тука въ хотелъ Français, е станалъ за подиравка?

Въ заключение казвате, че сж писмото си до «Н. Съзнание» сжмъ билъ поврѣдилъ на Събраніето. А въ какво се състои тази поврѣда, г-да Новисти? Да ли въ това, че прѣдставителитъ, като узнаятъ прѣдателското поведение на Кр. Мирски, нѣкогаментъ и той прѣдставителъ, ще му пратятъ по едно заплюване? Или въ това, че тѣзи прѣдставители, като узнаятъ, че другари имъ, д-ръ Стефановъ, взема наставления отъ хора поклонници на Царя-Батушка, ще го гледатъ сж презрѣние. Ехъ Ви, глауци сж глауци! Моето писмо наистина поврѣди, но не Събраніето, а Вамъ, прѣдател и измѣнници. То сжкѣа свѣсвата, която покриваше закуснитъ Ви мръсени дѣла и Ви прѣдстави прѣдъ обществото въ пѣзната Ви годота и, вѣрвайте, то (обществото) скоро, много скоро ще произнесе надъ Васъ своята прѣсѣда, следъ чувашето на която за Васъ въ България не ще остане мѣсто и Ви ще бѣждатъ принудени да идете при достойнитъ си другари — Бендеревъ, Груевъ и пр. — въ земята на онзи царъ, земень Богъ който е за Васъ.

София, 30 Ноемвр. 1887 г.

А. Байчевъ.

Нашитъ лѣкари и болници.

Ако има сериозенъ въпросъ, върху който

*) Новитатъ въ антрафилето си, на което г. Байчевъ отговаря, укоряватъ послѣдния, че той си позволилъ да нападне единъ секретаръ на бюрото; а сами въ сжщото антрафиле нечути пушени изпизватъ върху А. Байчева, който е томе секретаръ на Бюрото. Подобна логика само като Жипковата глава може да оди. — Редак.

трѣбва да се говори, ако има нѣщо, което трѣбва да се обмислюва, то сж тѣй нареченитъ *нашитъ лѣкари и болници*. Всѣка една държава, всѣкой единъ народъ, въ който науката сравнително другитъ се намира на по-висока степенъ, не ще съмѣни, че такъва народъ се твърдъ много интересува отъ въпросътъ — *лѣкаритъ и болницитъ*.

Всичкитъ Европѣйски правителства, отъ дѣлнитъ публицисти, много авторитетни лица по науката, различни други хора, — биле тѣ търговци или други, — твърдъ много се занимаватъ сж медицинската частъ. Тѣ, казваме, се занимаватъ сж медицинската частъ не за да бѣждатъ лѣкари, не де исплнчватъ лѣкарска професия, а за да изучаватъ въпросътъ *какви трѣбва да бѣждатъ лѣкаритъ и болницитъ*. Колкото повече единъ народъ е по-образованъ, колкото повече една държава е по-напреднала, тамъ ние виждаме, че освѣтъ другитъ клонове на науката, които напредватъ, напредва и сачата медицина. Ако вземемъ напр. Франция, Англия, Германия, Австрия, до нейдѣ и Русия, че видимъ че тамъ има прогресъ, особно въ първитъ четири държави; защото управленіето играе главната роль при развитието на народитъ съвършено се отличава отъ управленіето на Русия. Въ единъ отъ тѣи държави съществува съвършено свободно управление, а въ други, особно въ Русии господствува думата на човѣшца, който се именува *царъ*! Не ще съмѣни, че управленіето на народитъ играе твърдъ важно роль върху тѣхното развитие, както и върху прогресътъ кѣмъ различнитъ клонове на науката. Много спитатели сж факти сж доказали, че *тамъ гдѣто има свобода има напредѣкъ*. Ще рече, тамъ гдѣто народитъ се по-свободно управляватъ, тамъ повече има хора, които да се занимаватъ сж науката. Извѣстно е, както казватъ мнозина списатели, както утвърдила и забѣлжителни Бонлъ, че тамъ гдѣто единъ народъ е осигоренъ материално, тамъ гдѣто неговото положение е добро, тамъ гдѣто почвата — земята е плодородна, то такъвъ или такива нареди скоро и напредватъ. Ние знаемъ, че въ първитъ още вѣкове, прѣди цивилизацията да играе роль въ Европа; Истокъ, особно Египетъ, както и други земи сж били вече колтувириани. Египетъ е игралъ въ миналитъ врѣмена твърдъ важна роль въ науката. Египетската земя е била и е наистина, вѣдѣствие напояването ѝ отъ рѣката Нилъ, твърдъ плодородна. Тя богато е възнараждавала населението, което я обрѣтвало. Веднажъ хората обогатени отъ самата земя, веднажъ осигорени материално, оставало имъ е послѣ това врѣме да се занимаватъ и сж други нѣща. Въ тѣхъ поезията, както и другитъ кзнове отъ науката, особно въ источнитъ народи, вслѣдствие климатическитъ и други условия, е играла голема роль. Така осигорения човѣкъ или Египтянинъ се е занимавалъ сж науката, пишалъ е за това за онова, въ такива народи науката е вѣрѣла напредъ. Ето ние защо намираме въ старитъ Египтяни, както Индуситъ, тѣи и Арабитъ, хора образовани, хора учени, сж една рѣчь хора цивилизовани. Историата на литературата на всичкитъ источни народи, още отъ най-старитъ врѣмена иде да ни каже, че Египетъ е игралъ твърдъ голѣма роль въ науката. Вижда се, че не само другитъ клонове на науката, като философията, математиката, и др. нѣ даже и самата медицина, тѣи или инакъ, вѣрѣла е кѣмъ прогресъ. Сж навлизаніето на Арабитъ въ Испания, ние знаемъ, че науката въ каквато степенъ се е намирала въ тѣхъ, — Арабитъ, прѣвинула е въ Испания. Вслѣдствие послѣ на различнитъ политически обстоятелства, на различнитъ движения на народитъ въ Европа, станали сж и голѣми измѣнения, както въ политическитъ, тѣи и въ социалнитъ животъ на пѣкоп отъ источнитъ народи. Когато орѣжикото на Мюсламанството полека-лека се да пада, послѣ това само по себѣ си се разбирало, че единъ отъ народитъ, както въ Истокъ, тѣи и въ Западъ трѣбваше да се подчинятъ на естествения законъ: *една държава достигнала до голѣмо могущес-*

тво да падне, а друга да се въздигне. Тъй вървеше и тъй ще върви животът на народитъ. Казахме, че еднаж народитъ въ Азия или друго мѣсто падатъ доло въ политическо или научно отношение, другитъ печелятъ. Повдигнаха се слѣдъ това нѣкои отъ народитъ въ Европа, които полска прогресираха, които захванаха да изучаватъ различнитъ клонове на науката, а особено медицината. Още въ първитъ вѣкове на човѣчеството, отъ когото историята съществува, вжда се, че медицината се е състояла въ различни баяния, заклинания, врачувания или както намираме въ старитъ Българи, че синята — бѣла тинтява и жълтата команика (единъ родъ трѣва), сж играли най-важната роль въ Българската тогазъ медицина. Не ще и дума, че съ течението на вѣмето, народитъ и тѣ сж се развивали, напредвали е науката, а особено медицината. Както единъ народъ въ научно отношение е прогресиралъ, толкова повече и медицината, както народната, тъй и научната е тъй сжко прогресирала. Днес ние виждаме, че между народитъ въ Европа, Азия и Африка съществува, въ много отношения, сжществена разлика. Европейскитъ народи, както въ политиката, тъй и въ науката надминаватъ Источнитъ народи. Франция, Германия и други още Европейски държави се считатъ за първи, въ сжко отношение на науката, въ цѣлия свѣтъ. Въ тѣхъ и словѣснитъ науки, и математиката, и философията, и юриспруденцията, и медицината занимаватъ първо мѣсто. — Като е така, въ такъвъ случай, ний Българитъ, по причина на обстоятелствата, въ които сме се намирали, та сме забвѣли, дължимъ сме да черпиме, да заемаме много нѣща, много научни истини и работи наготово отъ Европейскитъ народи. Въ тѣхъ ние виждаме, че освѣтъ другитъ клонове на науката, които сж напреднали, е напреднала и напредва и медицината. Макаръ още много нѣща въ медицината да не сж открити; макаръ още медицината да не е призната за положителна наука, изключая хирургията, по таква чудесни отъ извѣстни авторитети по тази наука ставатъ въ Европа, щото човѣкъ, не само ние, които пишемъ тия рѣдовце, но и нашитъ лѣкари, оставатъ въ изумление. Каквито операции ставатъ на болни въ Виена, Парижъ, Берлинъ, Лондонъ и други Европейски градове, тѣ трѣбва, безъ съмнѣние, да очудатъ всѣкого. Ние признаваме, че отъ нашитъ лѣкари въ България, не можемъ да изискамъ толкостъ, колкото отъ Европейскитъ, но ние сме въ правото си да искуме отъ тѣхъ това, което тѣ, като хора учени, особено специалисти, трѣбва да ни дадѣтъ. Ние не би се заволили тѣ безъ врѣмеда пишемъ нѣщичко въ вратцѣ по въпроса за *нашитъ лѣкари и болници*, ако да не сме биле свидѣтели на много грозни сѣщии, и ако не сме сръщали таква недоучени доктори, кои ни сж направили страшно отращение, като сме имали предъ видъ, че въ тѣхнитъ рѣцѣ сж излага животътъ болнитъ човѣкъ. Не е работа само да се иска рублата, или 5 хъ лева, а е работа да бжде лѣкарътъ добъръ диагностикъ, да разбира отъ работа си и да има не само способностъ, но да бжде и правствененъ, нѣщо, което вдъхва довѣрие въ пациента му. Трѣбва болния да гледа на доктора, като на лице, което разбира; трѣбва да пѣма такава съмнѣние въ неговата способностъ и познания, а не тъй както се сръщатъ много доктори, които се чумерятъ, перятъ и чакъ слѣдъ 3—4 дѣня даватъ своята рецепта. — Намъ не ни е цѣлята да обвиняваме нашитъ лѣкари; ние не можемъ да откажемъ, че имаме добри, вѣщи, способни доктори, както и добри наредени болници. Но, ако съ радостъ ние говоримъ, че имаме доктори, то съ жалостъ ще се произнесемъ, че има лоши, неграмотни и неспособни доктори и вслѣдствие на това не добръ урѣдени болници. Ние сме имали случай да бждемъ въ много градове въ Австрия, Руссия и други мѣста, по на всѣкъ ние сме виждали добръ урѣдени болници и добри тѣхни ординатори — доктори. — Като казваме това за другитъ държави, разбира се, че ние сме въ правото си да искаме и отъ нашитъ доктори да бждатъ точни въ работата си, да бждатъ достойни, да отговарятъ на назначението си, както и добръ да урѣдятъ болницитъ въ отечеството ни. Лѣкаръ, то ние разбираме човѣкъ, на когото си повѣрява другъ живота; така щото било човѣкъ да бжде лѣкаръ въ Англия, или Франция, или пъкъ България, намъ е все едно, защото на всѣкъ сж хора, защото не сж въ Франция хората съ двѣ глави, а у насъ сж една, по на всѣкъ сж еднакви; а като е тъй, лѣкаритъ на всѣкъ трѣбва да бждатъ хора достойни, които да отговарятъ на своята професия. У насъ незнаемъ защо тѣ, да ли лѣкаритъ ни обичатъ много да политиканствуватъ, да ли гледатъ друга ра-

бота, по забѣлжава се, че никакъвъ напредъкъ въ медицината у насъ не става. Ние знаемъ, че имаме много лѣкари, които се трудятъ, които работятъ и които иматъ добра бждѣщностъ до работата е, че въ нѣкои болници тѣ биватъ заобиколени отъ такива по професия другари, щото пѣматъ възможностъ въ такъвъ случай да работятъ съ усърдие. У насъ до сега още нѣма едно медицинско дружество, което да отговори на своето назначение. У насъ нѣма още нито единъ почти сериозенъ медицинскъ журналъ. Прѣди 2—3 години издаваше се една «Медицинска Сборка», въ София, който журналъ не бѣше нищо друго, освѣтъ книжка, въ която се печатаха разни постановления, прикази и укази по Санитарната ни частъ. Нещо сериозно, нещо научно тамъ човѣкъ не можеше да намѣри. Почившиятъ д-ръ Етърски бѣше починалъ до пѣйдъ да работи нѣщо, но смъртта го грабна и медицинскитъ му вѣстникъ отиде на вѣтъра. Въ Варна прѣди три години се основа едно медицинско дружество съ журналъ «Медицинско Списание» не да работи и пиши по медицината, а да гоимъ Д-ра Окса. Така щото за това медицинско дружество и неговото списание не заслужава да се говори. Въ това «Медицинско Списание» не ще сръщате нищо друго освѣтъ разни псувни кѣмъ д-ра Иксъ. различни протоколи и други глупости.

Така щото всичко до тукъ казано отъ насъ, както и сѣкий, който е челъ рапорта на г-на д-ра Жечева, вслѣдствие направената отъ него ревизия на болницитъ и градскитъ лѣкари, както и това което ще кажемъ, като цитираме думитъ на единъ добъръ у насъ лѣкаръ, върваме, напълно ще се съгласяемъ съ насъ както читателитъ ни, тъй и другитъ доктори, които смѣемъ послѣ това да върваме, че медицинското ни управление ще се завземе съ прѣнстванieto на тия невѣжби доктори, каквито тукъ тамъ изъ Българско се намиратъ.

Въ списанието «Умъ и Здравие», което се издава въ София, освѣтъ многото други добри статии, които намираме, намѣрихме и една статия отъ нѣкого си Иксъ, помѣстена въ списанието, книжки I, III, и VI, статия, която напълно иди, заедно съ рапорта на д-ра Жечева, да потвърди нашитъ думи за *лѣкаритъ и болницитъ у насъ*.

«Amicus plato, sed
Magis amica veritas!»

България, по пѣмание собственъ университетъ, не може да има еднообразно възпитани лѣкари. Но по тази причина се забѣлжава не само естество на солидарността, но и ява вражда помежду лѣкаритъ и до крайностъ противорѣчиви методи на призвание и лѣкуване, което, разбира се, никакъ не служи за подигане кредита на медицината. Осѣтъ това, извѣстни сж примѣри, като казва по нататъ автора въ статията си за нѣкои невѣжби лѣкари, продължава: «Причинитъ на това печално явление сж: отъ частъ — турско послѣдство, а повече — неволно списхождение кѣмъ лѣкаритъ (къмъ българи и чужденци), които сж получили дипломитъ си по разни мѣста по земното кѣлбо. Лѣкаръ отъ първата категория сж биле заварени въ страната; при освобождението и, и трѣвало да останатъ въ нея, макаръ че нѣкои отъ тѣхъ и да сж пѣмали или имали съмынителни дипломи и още по съмнителни познания. Officiers de santé отъ Букурещката школа (обърната впоследствие въ университетъ), Цариградски възпитаници, които, по изражението на единъ депутатъ въ Народното Собрание, сж изучавали анатомията и патологията на овчи лешове; pharmacien, който е поправилъ дипломата си на шебѣи; сифилистъ — сифилистологъ и други такива — трѣвало до време да оставятъ непожтнати. Кѣмъ втората категория лѣкари, които сж свѣршили въ западната Европа ехатъ гогошумъ, медицинскъ съвѣтъ трѣвало ви наги да се отнася списхождение, макаръ и да съществува законъ, който казва: «отъ лѣкаритъ, които сж свѣршили своето медицинско образование въ страна, идѣто степенъ на докторъ не дава правдини на свободна практика въ мѣстото, идѣто му е издаденъ диплома, иска се диплома, който дава право на свободна практика. Дипломи издадени отъ Цариградското училище въ 1876 год. и послѣ не даватъ това право.»

«Като спомѣнахме за горнитъ категории лѣкари, далечъ сме отъ да не признаваме, че между тѣхъ има вѣщи и способни лѣкари, защото не дипломътъ показва знанията, а самитъ човѣкъ, който, и при неудовлетворителенъ дипломъ, може да прѣтѣжава голѣми познания»

«Лѣкарската професия, по сѣщността си, трѣбва да бжде свободна. Лѣкаръ чиновникъ губи самостоятелността, волята, смѣлостта,

на често и знанията си, защото служи — безъ рѣдко извѣтка усѣвършенствование на познанията. Въ замѣна на това лѣкарътъ приобзавява лошави бюрократически новосги: угодиностъ, дволичи (à la д-ръ Пюсюлюевъ ред.), страсть отъ изучаване на службата и, «специално у насъ, партизанство»

По нататъкъ автора на статията говори въобще за болницитъ у насъ и тѣхнитъ нѣкои лѣкари. Тѣй напримѣръ говори за Варненска първокласна болница, управителъ на която е прочутия психиатръ (?) г-нъ д-ръ Пюсюлюевъ»

«Знаемъ още по голѣма болница сж още по голѣма безрѣдница. Репутацията на тая болница е такава, щото, ако кажемъ на нѣкой боленъ да постъпи въ нея, той гледа на това, като на покана за умирање (вѣрно, редак.). Вонята въ тази болница е безпримѣрна; нечистотата — непозволителна; паразити по болнитъ — въ изобилие; дошеници — отъ прегнила слама; юргани — попити съ милиарди микроби. Болнитъ пѣматъ въ достатъчно количество нито ризи, нито гащи. А нѣчаститъ луди, които се испрашатъ тука отъ разни краища на България, се лутатъ изъ болницата — мъже и жени едно — боси, голи, гладни, жедни, безъ да ги погледне нѣкой какви сж; даже зимно време ходятъ боси и безъ ризи, облечени само въ единъ сѣтсанъ шинелъ (вѣрно ред.) Какво годъ лѣкуване болни, нагледване, занимание съ работа — не съществува. Лудитъ служатъ за развлечение само на старши лѣкаръ (д-ръ Пюсюлюева), който, като бѣга по лудницата, ще се поразговори съ нѣкой лудъ за да се емѣ»

«Подобна страшна безрѣдница въ тая болница не може да очудва. Тя ужъ се управлява отъ единъ лѣкаръ, Цариградскъ ученикъ; който, като се сѣмталъ изъ разни юшета въ Турция, Босна и, най-сетнѣ, България, нито е заведвалъ, нито е билъ ординаторъ въ нѣкоя болница, а право е билъ назначенъ за старши лѣкаръ. Като намѣрилъ болницата до извѣстна степенъ уредена, благодарение самопожертвованието на прѣдшния лѣкаръ, той не е билъ въ състояние да поддържа редътъ, защото не е ималъ понятие какъ се водятъ такива работи. На не му стига даже и за това време, ако би да е ималъ желание и понятие. Старши лѣкаръ въ болницата, прѣдседателъ на болничниятъ съвѣтъ, карантиненъ лѣкаръ, прѣдседателъ на училищно настоятелство — quasi — редакторъ на «Медицинското Списание», горещъ искателъ на частната практика, страстенъ ловецъ и по горѣтъ отъ всичко това, политическа куза — да, трѣбва да се съгласимъ, че за добросъвѣстното изпълнение на такава многобройна дѣятелностъ се изисква човѣкъ съ извѣрпени способности и образование. При това не е шѣга гледанieto на сто човѣка луди, което същия лѣкаръ е врѣлъ върху себе си, макаръ и да е пѣмалъ и нѣма чуждитъ познания по психиатрията. Имѣнно вслѣдствие на това той и не ги гледа, не ги лѣкува, а се показва на времѣни, като вѣтъръ, въ лудницата, тъй щото даже и единъ лудъ направо му казваше: «Махни се, проведи тукъ доктора!» Като не искалъ да го припозна за такъвъ» — Дѣйствително казано тукъ отъ автора на статията г-на Иксъ за Вар. първокласна болница, особено за пѣния старши врачъ г-на доктора Пюсюлюева, ние напълно приемаме и върваме, защото наистина Варненската болница, особено лудницата е мѣсто, гдѣто като види човѣкъ какъва чистота има и какъ се гледатъ болнитъ, страхъ го побива! . . . И наистина какъво може да се откаква отъ доктори, като Розентала въ Разградъ, другъ единъ неспособенъ и пияница Немецъ (по напредъ бѣше въ Никополъ, сега не знаемъ гдѣ е), трети и четвърти на друго мѣсто?

Излиза отъ казаното отъ насъ, както и отъ редовцѣтъ, които цитирахме отъ статия на г-на Иксъ, че у насъ има лѣкари неспособни, както и болници не уредени, които служатъ за нищо и никакво. Време е, мислимъ ние, да се позанимае правителството и съ въпроса *нашитъ лѣкари и болници*. Ние познаваме добръ г-на доктора Жечева, прѣдседателя на медицинскитъ съвѣтъ, и върваме, че той заедно съ другитъ още свои другари ще се позанимаатъ по сериозничко съ урежданieto на болницитъ. Време е, мислимъ ние, да се направятъ нѣколко добри ревизии на сичкитъ болници и всичкитъ лѣкари, които се укажатъ или сж се указали за неспособни да се прѣмхнатъ. Не ще бжде зѣлъ, ако правителството ни се занимае особено съ болницитъ за умственно попреденитъ хора. Мнозина, които се имало случая да посетятъ Софийската, както и Варненската лудници, ще намѣратъ тѣрѣтъ голѣма разлика. Варненската лудница е по-вѣрена на човѣкъ, който пѣма ни най-

малко понятие отъ психиатрията и слѣдователно мѣсто полза на болнитъ, той може повече да ги поведе. — Трѣбва да се обърне особено внимание и на градскитъ лѣкари, щото отъ тѣхъ тѣрѣтъ много зависи хигиеническото състояние на градоветъ.

Ако веднажъ сичко това се уреди; ако се по прѣчистятъ неспособнитъ лѣкари; ако се по уредятъ болницитъ, тогава смѣемъ да върваме, че и ние ще имаме добри доктори слѣдователно и добръ и чисто уредени болници.

А. Нето.

ЛѢТОПИСЬ.

— Единъ приятелъ — студентъ въ Руссия — ни пише, че тия дни въ Москва и Одесса сж станали сериозни стѣлкновения мѣжду полицията и студентитъ. Въ Москва имало арестовани повече отъ 200 души и нѣколцина паднали убити и ранени. Ректора на Одесскитъ университетъ, като се видѣлъ на тѣсно, общалъ на студентитъ, че ще *хлопочи* за измѣненieto на драконовскитъ Деляновскитъ уставъ за университетитъ. Неможахъ и друго да се очаква отъ введението въ сила новитъ уставъ, правилници и окръжни, които Министерството на Народното Просвѣщение (по-вѣрно би било, ако се каже *затѣляване*) въ Руссия е издало напоследъкъ съ единичката цѣль: да спѣне образованието.

Въ иджкий брой ще се повърнемъ да поговоримъ по-нашироко върху тѣзи случаи.

— Наборната комиссия въ града ни свѣрши работата си. Учимъ се, че почти всички взети прѣвобранци сж отъ тѣй паръченитъ *уклонивши се* — само 7 души били взети отъ подлѣжащитъ на тѣзгодишния наборъ.

— Тая годишната сессия на Нар. Събрание, мнозина чужди подданици заявиха и се приеха за български граждани. Мѣжду другитъ сж и г. Р. Сочински, бившия въ Пловдивъ Окр. прокуроръ, родомъ полякъ и г. Ив. Панаховъ, Германецъ, Софийскитъ гражданинъ. Ние поздравяваме новитъ български граждани, като се надѣваме, че тѣ ще да отплатятъ на стореното гостолубие.

«Свобода».

— Въ сжщото заседание се отпуснаха пенсия на Баба Ботювица, майката на нашия поетъ и войвода, Христо Ботювъ; на дѣда Дула Каблишковъ, баща на Т. Каблишкова, който прѣвъ издигна знамето на възстание въ Коприщица, презъ 1876 г.; на Пенчевца Х. Лукова, изъ Панагорице, въ дома, на която състави Венковскитъ войвода приременно правителство и на една още бабичка, изъ Орѣховица, която помагала нѣщо на българскитъ патриоти въ турско време. Постѣпката на господа представителитъ заслужава похвала. То подкрепя и правственно родителитъ и роднинитъ на нашитъ борци; като показва въ сжщото време и на народа, че дѣни услугитъ на загиналитъ за българската земя патриоти.

«Свобода».

— Въ 104-ий си брой «Свобода», като помѣства единъ протестъ противъ Кюстендилскитъ Окрѣженъ Управителъ и подписанъ отъ 7 Шумненски граждани въ името ужъ на 1312 (?) души, казва: «Взело ли е правителството нѣкои мѣрки за отчислението на Б. Райнова, това ние незнаемъ. Но струва ни се, че то би трѣвало да направи това частъ по-скоро.» Ний не искаме да взимаме страната на кого и да е въ тѣзи распри; но ни се чини, че «Свобода», прѣди да иска отчислението на г. Райнова, по-добръ би сторила да поиска разяснение на това дѣло, за което има даже интерпелация въ Народното Собрание. Да се облѣгнемъ само на казанното на 7 души Герчу Ранчови приятели и, бѣзъ да чуемъ доказателствата на Герчу Ранчовитъ противници, да искашъ отчислението на единъ отъ послѣднитъ, спорѣтъ насъ, е голѣма и бѣзгранична вѣра въ своитъ познания. А пъкъ, че подобна вѣра е вѣрѣдна, напълно върваме, ще признажтъ и редакторитъ на «Свобода». Тая бѣзгранична и слѣпа вѣра въ личности ни карала да въздигаме до небеса хора, които не сж заслужавали това и за които, слѣдъ като сме ги узнавали, сме писали дълги филиппики.

— Имаме положителни сѣдѣния, че извѣстията вагабонитъ Никола Живковъ билъ испратенъ въ София отъ нѣкои продажни души отъ гр. Варна за да иска отчислението на г-на Паничерскитъ Окрѣжний управителъ, както и други чиновници, които не сж искали да бждатъ безчестни както компанията Никола и Кръстьо Мирский, д-ръ Пюсюлюевъ и д-ръ Стефановъ. Ние

сметем да върнаме. че тамъ гдѣто г-нъ Николай Живковъ ще хлопа нѣма да му отворятъ.

Съобщаватъ ни отъ Варна, че известния авторитетъ на медицината и психиатриата, г-нъ Дръ Пюскилиевъ, ходилъ да моли г-на Моска Петровъ, членъ въ градскиятъ съветъ, да си даде оставката, защото не билъ избранъ за кметъ г-нъ Статъ Паница. Г-нъ Пюскилиевъ увѣрява бая Моска, че ще му даде канватъ длъжностъ иска, защото наскоро той (Пюскилиевъ) щѣлъ да уволни г-на Ранкова, членъ при Варн. Окр. Съдъ, и г-на Лукова, Съдебния Приставъ. Вижда се, че г-нъ Пюскилиевъ си е загубилъ ума. Ние обръщаме вниманието на правителството ни върху тоя дръ, който може да отчислява и зачислява ужъ чиновници.

— До колко въ Русия просвѣщеніето е посѣтило масата на народа, служи слѣдующия фактъ, който ние вземаме отъ в. «Недѣля»: «Курската духовна консистория разгдѣляла тия дни дѣлото за чудесата на иконата отъ село Сажномъ. Послѣ провѣрките на експертезата (!) намѣрило се, че тая икона нѣма никакви чудеса отгорѣ си, тъй като доказателствата, че тя цѣри гърбати хора, не се потвърдили. Вслѣствие на това, рѣшило се иконата да се внесе въ олтаря, а пона отъ черковата да се премѣсти въ друга епархия!»

И тия хора, като се занимаватъ съ подобни дивотии, иматъ претенцията да ни наредятъ работитъ и да ни учатъ какъ да живѣемъ и ся управляваме? Днесъ въ България, и най-загнати наши селянини би се изсмѣли презъ глава, ако му кажеха, че еднѣкоя си икона цѣри гърбати и сакати, а въ Русия, консисторията се занимава съ тия работи! «Свобода».

— Новината за внасянето въ Народното Собрание законопроектъ за Общиятъ съдъве се посрѣща съ радостъ отъ населението. Устройването такива съдъве е отъ належаща нужда.

— *Нѣма нищо въ света бѣзъ смѣшна страна*, казвалъ е нѣкой си философъ и тѣзи думи трѣбва да сж много върни; защото самъ бай Гунчовъ дохожда да ги потвърди съ жалбата си. Кога си му писвали тѣзи жалба и той, и писача, па и присъствуващитъ сж били навѣрно въ такова сериозно настроение, щото за смѣхъ никому прѣзъ ума не е минавало; а пъкъ то, на *пѣхъ*, въ жалбата се е промъкнало едно нѣщичко, което я прави до бѣзобразие смѣшна. Тя е писана въ Варна, защото подъ текста ѝ има думитъ: «Варна, 5 Ноември 1887 г.» и носи № 869. Поражда се сега въпроса: ако жалбата е писана въ Варна, Гунчовъ отгдъ е взелъ № 869, когато канцелярията му, а слѣдъ и изходящия журналъ, е въ Добричъ? Въпросъ, който може да се рѣши по предположение: или че № е туренъ по налукване, или же Гунчовъ, знаейки, че отива въ Варна съ цѣлъ: да му напишѣтъ прошение противъ «Добружа», е взелъ въ жеба си Изходящия журналъ.

Що се касе до жалбата на Андрей Владигеровъ, ще кажемъ на Господство му, че ний щемъ исплнм просбата му, т. е. ще се знимъ прѣдъ съда и ще докажемъ истинността на писанното отъ насъ за него; но го предупреждаме, че нашитъ доказателства пенжѣтъ му се хареса никакъ.

Осрѣтъ това двукратно даване подъ съдъ вѣстника ни, учимъ се, че щѣло да има и трете. Комиссията, която произвеждаше набора въ града ни, била взела рѣшение да ни даде и тя подъ съдъ за писанното ни въ минижий брой на «Добружа» за пѣкои нѣйни незаконни постѣпки. Отначало ний неенскахме да повѣрваме това, защото не можахме да допуснемъ, че хора образовани, хора развити, за каквито смѣтаме членовѣтъ на тая комиссия, ще се докачатъ отъ справедливитъ забѣлѣжки, които по начинъ най-деликатенъ имъ направихме; обаче увѣрихме се най-послѣ, че това рѣшение дѣйствително е взето и съ радостъ ще докаваме денѣтъ, въ който ще бждемъ повикани на скамейката на подсѣдимитъ да отговоримъ прѣдъ закона за дързостта, която сме имали да излѣзимъ чрѣзъ вѣстника си да зацѣпваме населението отъ произволитъ на пѣкои хорица.

И така, драги читатели, ний сме дадени отъ три мѣста изведнѣжъ подъ съдъ. Трѣба ли да Ви казваме, че ний съ нетърпѣние чакаме дена, или динѣтъ, когато ще ни повикатъ да докажемъ писанното си? По нашему, не; защото всички Вий, или поне повечето отъ Васъ, знайтъ, че всичко, писано въ «Добружа», е истина, е даже повече истина, защото не всичко, което може да се каже за тия хора, е казано, не за всичко, за което тѣ заслужаватъ укоръ, сж укореени.

— Издающия се въ Женева рускиятъ ежемѣсаченъ вѣстникъ «Общее Дѣло» въ Поемврийския си брой въ отдѣла «Хроника» приважда пѣкой фактъ изъ вжтрѣшния руски битъ, които мислимъ нече бждѣтъ бѣзъ интересъ за читателитъ ни.

Като говори за чудовищното распорѣждане на Министерта на Народното Просвѣщение Делянова, чрѣзъ което този архоретрогадъ затвори вратитъ на гимназитъ за нѣколко десетки хиляди дѣца зарадъ, единичката имъ вина, че не сж се родили отъ аристократи — крѣвопийци, «Общее Дѣло» продължава:

«Сждейки по рѣдитъ и жесн пѣвѣстия, които сж можли да проникнѣтъ въ руския печатъ, нанесенното съ тия окръжни на народното образование зло достига до нечутни размѣри и, ако не бѣ запрѣтено отъ правителството да се печататъ такива извѣстия, за да не се възмущавало обществото, то нашитъ вѣстници би се напълнили съ бѣзчислени епизоди по това повсемѣстно избиране младежитъ, съ пыканието на родителитъ и плачетъ на 10 годишнитъ дѣца, които Деляновъ намѣрилъ за добръ да остави въ първобитно, диво състояние. Колко нещастни дѣца се погубени, като сж се спасявали отъ вѣроподобното и отчаяно като сж се ловили съ слабитъ си рѣчки о едипственния якоръ спасения — школата? Колко отъ тѣхъ се блѣснѣли отъ суровитъ и жестокосердечнитъ доменитъ на руското просвѣщение въ грозната тѣмнота на невѣжеството? — Точно число едва ли пѣкога ще се узнае; тъй като руското министерство нѣма ни мжжеството, ни добротѣвѣстността да обнародва дѣйствителното число на тѣзи загубени мнѣшки сжщества, макаръ, както се вижда отъ заповѣданіето му до Одесския училищенъ попечителъ, то и да желае да получи за себе си тѣзи дѣтеубийственни статистики, поне въ окръга, гдѣто наказанието се е извършило съ особита немилостъ. За насъ сж доволно и тѣзи бѣдни данни, които сж можли да се промжкнѣтъ прѣзъ цензурнитъ митинци въ Вилна, Ярославъ и Вятка; отъ вѣстницитъ же се учимъ, че въ Красноярската гимназия (въ която има 19 учители, б. р. «Доб») за изпълнение министерското распорѣждане, се *примети всичко три дѣца*, а на много десетки е отказано, защото бащитъ имъ неперитѣжавали родовий и общественъ ценъзъ».

Желали бихме да знаемъ: хареса ли се тая мѣрка на нашитъ московски бухали? и мислитъ ли тия хора, че сж испъзнепнето на заветната имъ мечта — дожажданіето на русситъ — абсолютно ни едно българче нѣма да прекара гимназия, тъй като ни еднѣкъ българинъ нѣма, който да отговаря на изисквания ценъзъ: да бжде дворянинъ (благородникъ) и да има нѣколко хиляди рубли приходъ? Ако ли пѣкъ, Дессевъ, Даскала, Р. Яневъ, Куртакиотъ, Ж. Поповъ, Т. Касабовъ, Мишайковъ и братя Мирски, на всички които опинцитъ (цѣрулитъ), съ които сж дошли отъ село, мислитъ себа си за благородници и по разни съображения се падаватъ, че и Деляновъ ще ги признае за такива — тогава друга работа.

По надоло, като разпирва врѣдитъ, които това дивашко распорѣждане на Делянова ще докара на Русия, «Общее Дѣло» признава, че Русия е далечъ отъ да има достатъчно учени хора по разнитъ отрасли на науката и за доказателство приважда епизоди официаленъ фактъ:

«Сибирския Ген.Губернаторъ гр. Игнатѣвъ намѣрилъ за нужно да направи обществено геологическо изслѣдване въ управляемата си областъ, събралъ повече отъ 40,000 рубли за испращаніето въ разни направления нѣколко геолога и помолитъ министерството да му препорѣча млади учени за тѣзи цѣлъ; какво мислите му е отговорило министерството? Ни много ни малко, а само ей това: то не само неможе да му препорѣча никого, но предполага даже, че исканното (4—5) число геолози въ Русия неможе се намѣри, а затова съвѣта графа да се обрне съ молбата си къмъ заграничнитъ учени учрѣждения».

Нѣма какво да се каже: руското правителство води върно къмъ регресъ (назадничавостъ) братския руски народъ. И това правителство има претенцията да дойде да ни цивилизова! Чудно, още повече е чудно, че се намиратъ наши Българе, които всички тия приеми за спѣзване народното образование употребявали отъ руското правителство знайтъ и пакъ желаитъ да надрапѣтъ това правителство върху врата на жадния за наука Българинъ.

Кой ще наслѣди Каткова? Ето въпроса, който спорѣтъ «Общее Дѣло», занимавалъ дълго време рускиятъ умове. Едни сж посочвали княза Мещерски, други — Суворина, трети — генерала Комарова, а четвърти — крѣчмарина въ Москва, Пастухова.

Но повечето басове били държани за първата двоца. Въ Петербургъ се появило и стихотворение по това:

Прель монарха благороденъ
Два редактора кликатъ,
Двама съ патосъ народенъ
Да го водѣтъ искатъ,
Двама жадни за престола,
Всѣкой държи свой фенеръ,
Двама предани на престола,
Избира си, господарь!

Святото мѣсто неостанало празно за дълго време. Царя най-послѣ избралъ за званіето «истиненъ руски човѣкъ» княза Мещерск, който въ 1878 година бѣ писалъ: «добри двѣ губернии щѣхъ да излѣзятъ отъ България; но вѣчно завистливата Европа побърка ни въ това». На новия «истиненъ руски човѣкъ» или както го нарича «Общее Дѣло» Катковъ П. Царя заповѣдалъ да даждѣтъ отъ държавната касса 107,000 рубли за обръщаніето в. «Гражданинъ» въ ежедневецъ. Хаскала царски подарѣкъ! Па и защо да не подари човѣка? Не ги дава отъ своя жепъ я! Руския народъ, да е живъ, има акъ гърбъ.

Сждбата — тѣзи непостоянна жена — колкото милостиво се отнесла къмъ Мещерски, толкова жестоко се подиграла съ Суворина. За да се препорѣчи още повече прѣдъ Царя, та да се падне нему званіето Катковъ П. Суворинъ се натѣрилъ да прослѣдява нѣмскитъ шпиони въ Русия и въ порива на устрѣното си обвинилъ въ вѣстника си «Новое Время» и германския воененъ агентъ въ Петербургъ — полковника Вильома, бѣзъ да пораспита и узнае, че хитрия Вильомъ е успѣлъ до толкова да се подмаже прѣдъ Царя, щото е билъ назначенъ за Флигелъ-адютантъ на Н. Величество — пѣщо, което за чужденецъ, особито пакъ за нѣмецъ, е знакъ за особито царско благоволеніе. Негодованіето въ двора царски е било неописуемо и сума епитети се хвърляли. Суворину, комуто вавата се състои само въ излишно устрѣне за запазване самодержавіието. Суворина, по царска заповѣдъ, дали подъ съдъ и за по-ефектно дѣлото било заведено отъ генерала Рихтера, като командиръ на царската квартира и началникъ на царската свита; така щото вѣстникарската кѣлвета е била призната за позоряща не нѣмския агентинъ Вильома, а царския флигелъ-адютантъ.

Що се е случило по-послѣ, ний ще приведемъ думитъ на «Общее Дѣло»:

«Разстрѣнения царъ изказалъ държавната си воля, да бжде наказанъ самъ Суворинъ и напразно министра на Правосѣдието (сжщесгува ли правосѣдие въ Русия е въпросъ б. р. «Доб») му доказвалъ, че спорѣдъ закона Суворинъ, като издателъ, въ даденитъ случай неотговаря, а отговарятъ редактора и автора на никриминираната статия, имато на когото редакцията некрпе. Министра билъ въ отчаяние, защото е предвиждалъ, че сжда, придръжайки се о бавата на закона, нече признае Суворина за виновенъ и съ това че му навѣтче царската немилостъ — и, за да отстрани отъ себе си бѣдата, министръ не бѣзъ остроумие намислилъ да подвѣргне Суворина на такъвъ сждъ, който отъ по-напрѣжъ би му обезпечилъ испъзнепнето на царската воля. Той по рѣдъ викалъ при себе си председателъ на сжда, подпредседателъ, членовѣтъ и всѣкого питалъ: съгласенъ ли е той да обвини въ даденитъ случай Суворина; председателъ и нѣкой отъ членовѣтъ категорически сж отказали да извършѣтъ подобно явно нарушение на закона, но мѣжду повиканитъ сж намѣрили трима, които за орденъ или чинъ сж съгласили да разиграйтъ комедия на праведенъ сждъ — да скриятъ Суворина въ тъмницата. Такъвъ сждъ, който рѣшава дѣлата противъ закона, сждъ, така да се каже, бѣзсжденъ — прави честь на юридическата министерова избобрѣтелностъ и съ него, навѣрно, ще се ползуютъ често въ това време, когато волята на царя върви постоянно въ разрѣзъ съ законитъ и съ всички понятия за правосѣдието».

Не е лишено отъ поучителностъ и това, че именно Суворину, този главенъ панегиритъ на съвременното бѣзправие, е било сждено да стане първа жѣртва на такъвъ сждъ, като ли въ оправдание на поговорната: «Който конай яма другиму, самъ пада въ нея».

Нека ни бѣди позволено да попитаме нашитъ претенционни юристи, Тотева и пр. този епизодъ изъ съврѣмешното русско сждопроизводство какъ трѣбва да се нарѣче по римското право.

Изъ допискитъ ни.

Получихме отъ Трънъ една обширна дописка, въ която се разпиратъ пѣкои недобри работи, вършени отъ секретари на тамашиното Окрѣжно Управление. По пѣмание

мѣсто, ний ще направимъ само едно извлѣчение отъ нея. Г-нъ дописникъ ни казва, че този секретаръ се отнасялъ много грубо съ служащитъ въ управителевата канцелярия и за доказателство приважда ей този фактъ: управителя билъ опълномоощилъ старшия писаръ да приема кореспонденцията отъ пощата. Писаря като я вземалъ, пращалъ и съ разсипни въ дома на управителя. Веднажъ управителя излѣзълъ изъ Окрѣжа и за свой намѣстникъ оставилъ секретари си, който мразийни старшия писаръ за самостоятелний му характеръ, намислилъ, че е дошло врѣме да си отмѣсти. Отхитението било, колкото злобно, толкова и глупаво. Секретари по-порѣжалъ на писаря, като вземе кореспонденцията отъ пощата, да не я праща съ разсипни, а да я занесе самъ; писаря неиспълнилъ това, а взелъ кореспонденцията и я пратилъ съ разсипни, за което секретари му направилъ съ приказъ «строга мзмрание подъ страхъ на отчисление за дѣйствително и съзнателно непокорство къмъ висшетоуто си начальство». Управителя, кога се завърналъ, отбѣнилъ този казашки приказъ. По-нататѣтъ дописникъ гѣтъ разпирва още нѣкои дивашки и глупави постѣпки на секретари къмъ служащитъ въ управителевата канцелярия и къмъ частни лица; но, както и казахме, по пѣмание мѣсто, че щемъ ги помѣсти, а на г-на секретаря ще кажемъ, че, ако само половината отъ това което ни пишатъ за него, е върно, не го препорѣчва за интелигентенъ добръ момѣкъ. Ний го съвѣтаваме да има по-често прѣдъ очи си истината: само една строгостъ, безъ умѣяние да се прилага тя и безъ смѣсъ отъ блага думи, врѣди много повече, отколкото слабостта.

— Изъ Тулча, съ дата 20 миналия Ноември ни пишатъ надѣлго незавидното положение, въ което се намирали тамкашнитъ български училища. Дописника ни; като оплаква това положение казва, че виновници за него биле настоятелитъ: Ив. Минчевъ, Т. Пѣевъ, Д. Оджавовъ и педантъ и правственно отпадналия Савва Дончевъ, които непащали-редовно на учителитъ, нито пѣкъ купували що: било нужно за училищата, макаръ и да имало училищни пари, които тъй употребявали за свои нужди. Тѣзи настоятели биле изключили единъ учителъ безъ никаква причина, а просто по свой кефъ. Ние непечатемъ цѣлата дописка, защото имаме обръщаніето на единъ приятелъ, който дълго врѣме живѣлъ въ Тулча, че ще пише въ вѣстника ни надѣлго по положението на Българщината и българскитъ училища въ Добружа изобщо и въ Тулча въ частностъ.

— Изъ Разградъ получихме еда дописка, по нерѣдовноститъ, извършени отъ тамошната наборна комиссия. Ний не я печатамъ, защото автора ѝ не ни е известенъ, но ще приведемъ ей този само фактъ, който може да се каже, се е срѣщалъ и се срѣща постоянно. Единъ Общински кметъ, възмутенъ отъ несправедливоститъ, които комиссията съзнателно вършила по земанне новобранцитъ, силно протестираалъ противъ комиссионитъ беззакония. Председателя на комиссията, привикналъ въ военницата да не срѣща възражения въ работитъ си, се докачилъ отъ кметовитъ справедливи бѣлѣжки и искалъ отъ него простъ еветчикъкъ и овчесмирение. Кмета си знаилъ правата, та не се уплашилъ отъ Капитанскитъ тупурани; по и Капитана билъ сербѣзъ. Той, слѣдъ като отпиралъ кмету нѣколко руски силни изражения, *приказалъ* да го арестуватъ. Окрѣжния Управителъ, като се научилъ за тѣзи Капитанска постѣпка, освободилъ кмета.

Варна, 8 Денември 1887 г.

Въ общественний и политическия животъ трѣбва да има и има граници, които самолюбното и човѣческото достоинство недопущатъ да се минуватъ. Политическитъ партии, пѣматъ и немогатъ да иматъ по-широки привилегии въ начина на дѣйствиата си освѣтъ отъ общитъ нравствени начала, които сж еднакво задължителни за всѣка единица отдѣлно и за всѣкаква организация отъ единици. Обаче, както се види, не така мислятъ хората, които се групиратъ около «Новата» и които черпятъ своитъ нравствени начала въ хумбичката на бай Никола Мирски подъ врѣхновеніето на бога Бахуса — тригодишното вино. Вѣрваме, че всѣкой отъ читателитъ ни, който рѣдовно и внимателно е прочиталъ насквивѣтъ имъ, ще е проумѣлъ, че всичко това отъ страна на крокодилитъ около «Новата» не е ни повече, ни по-малко, освѣтъ стара пѣсенъ на новъ гласъ; ще е съгледалъ, че тѣзи умственно несѣстоителни и нравствено отпадали хора, кавалерски сж подвизаватъ подъ девизѣтъ: «лъжете, клеветете, питригувайте, все ще можемъ да си оплетемъ кошничката». И наистина, може ли да бжде по-нахащо и по-безчестно отъ това да трѣбимъ

на вси четири страни, без да указваш нито на един най-малък факт, който да потвърждава твиз крупни обвинения, хвърлени така безпоощадно и отчаяно върху всичко честно и неосквернено? Може ли да бъде по-скандалозно и по-безобразно от това да викаш и крикаш на лъво и дъсно, ча Иван и Първан сж хора безчестни, хора интриганти, хора гладни за власт, хора, които знаели само да псуват, да кльветят, да черпят, да вадят револвери, да заплашват и пр., като че твиз, които пишат да сж, бухали и гарги, та могат да се плашат от закапвания, а твиз сам да се неспираш прѣд нищо? А бе, хора — гарги, че ако бѣхте вий честни, хора сж здрави непоколебими начала, хора, които жалят своята татковина, и на прѣдъла на народа си, кой би можал да ви учерни и наклѣвети прѣдъ обществото само сж голи думи? Кой би ви можал ритнал така лесно, като смѣтъ, отъ властта, ако не бѣха вашитѣ мизерни дѣла? Ами я погледете на дѣлата си по Градскитѣ избори, до каква нисотѣ достигнахте, за да бѣдете избрани? Не бѣхте ли вий, които отидохте, та подадохте ръка на вѣковитѣ ни душмани — Гърцитѣ, само и само да си постигнат дѣлата? А каква е вашата цѣль — власт, и пакъ власт, и че вашето срдѣство за нейното достигане е лъжата, лъжата и пакъ лъжата. Вий държите въ една ръка лъжа, а въ другата — чернило. Не удаде ли ви се да излъжите нѣкой честенъ человекъ, вий го черните, псувате, блядословите. Вне сте немилостивни, и за васъ нѣма нищо мило, нищо свято. Обаче, народа има своята воля и ви доказва, че той никога нѣще се остави да го сѣбятъ и сѣблчатъ, като васъ паразити. Народа ви остави на чело на управлението, а вий се подиграхте сж доврѣието му; народа ви хрануше като сѣбници, а вий му копаехте гробътъ; нѣ и той ви даде послѣдний шамаръ, когото въбраме, че поминте до вѣка. За сега толкозъ, другъ пътъ повече.

Даскалетина.

Но Народното Събрание. Съратенъ протоколъ.

У-то Обикновено Народно Събрание, засѣдале XXIII-ко отъ 25 Ноември 1887 год. Засѣданието се отвори отъ подпредсѣдателя г-на Славкова въ часа 2 сл. пладнѣ, като по напредъ Секретаря г-на Каракашевъ прочете поименни списъкъ на г-да представителитѣ, отъ което се указа, че отъ цѣлото число на г-да представителитѣ отсъствуватъ само 30 души, сѣдватъ присѣствуватъ законно число представители и г-нъ предсѣдаствующиятъ обяви засѣданието за открито. Слѣдъ това секретаря г-нъ Саръ-Ивановъ прочете протокола на миналото засѣдание, който протоколъ се прие отъ Събранието сж забѣлжитѣ направени отъ г-да В. Монева, Герчо Ранчовъ и Тихазовъ, слѣдъ което г-нъ подпредсѣдаствующиятъ даде думата на г-на докладчика на комиссията по разгѣдване законопроектитѣ по Минист. на Вѣтрѣш. Работи. Докладчика г-нъ Ив. Цвѣтковъ прочете закона за Окр. Съвѣти. Г-нъ Градинаровъ на основни чл. 39 отъ правилника прави предложени за видоизменението на чл. 66 отъ закона за Окр. Съвѣти, въ който членъ да се предвиди наемане отъ 10 до 100 лева на членовѣтъ на Окр. Съвѣти, когато отсъствуватъ отъ засѣданието безъ законни и уважителни причини (сжгласно ст. 615-та отъ вѣрменитѣ сѣд. правила, като се дава 5 дневенъ отпускъ за апелирание прѣдъ Минист. на Вѣтрѣш. Дѣла. Г-нъ М-ръ Президентъ намира за уместно предложението на г-на Градинарова и предлага да се приеме това предложение, което се гласува и прие отъ Народ. Събрание. Г-нъ Н. Беневъ прави предложение относно по вѣрбата забѣлжка, на чл. 17 отъ закона на Окр. Съвѣти, што да се избера въ Окр. Съвѣти и лица неграмотни на официалний Български езикъ.

Г-нъ Градинаровъ говори противъ това предложение, като не основателно и противъ конституцията и предлага предложението на г-на Н. Беневъ да се отхвърли. Г-нъ М-ръ Президентъ не може да допусне, што членовѣтъ на Окр. Съвѣти да бѣдатъ неграмотни на официалний езикъ, което може да се случи, тъй като отъ тѣхъ нѣкой не ще може да бѣде членъ въ Постоянната комиссия, гдѣто цѣлата прѣписка се води на официалний Българ. езикъ, по видоизменява тази забѣлжка, што членовѣтъ на Окр. Съвѣти могатъ да бѣдатъ неграмотни на официалний езикъ, но въ Постоянната комиссия не могатъ осѣбѣ единъ. Г-нъ Беневъ се сжгласява съ тази редакция на г-на президента, която редакция гласува се прие отъ Народ. Събрание. Слѣдъ това прочете се предложението на Цвѣткова за уничтоженето на алинея 5-та на чл. 100 отъ за-

кона за Окр. Съвѣти, като поддържа, че не било равносрѣдно. Г-нъ М-ръ Президентъ говори противъ уничтоженето на 5-та алинея на чл. 100 и прави изменени, што отъ всички еженедѣлни сортъ-пазари, отъ които годишния приходъ е по голѣмъ отъ 6000 лева, 1/4 отъ врѣхнината да внася въ Окр. Съвѣтъ. Г-нъ Халачевъ, говори относно равносрѣдността на суммитѣ отъ 6000 лева на горѣ и казва, че не може да се сжгласи съ изменението на алинея 5-та отъ г-нъ М-ръ Президента, като предлага, што 1/4 отъ всички доходъ еженедѣлнитѣ сортъ-пазари да се внася въ Окр. Съвѣти. Г-нъ предсѣдаствующиятъ полага на гласуване направеното отъ г-на М-ра президента изменение алинея 5-та, което се прие отъ Народ. Събрание.

Прочете се предложението на г-на Мумджиева относно алинея 5-та членъ 100, што да се дава само 1/4 за на Окр. Съвѣтъ отъ прихода на нинизапа, а 1/4 да остане за Градски Съвѣтъ, което като се гласува се отхвърли отъ Народ. Събрание.

Прочете се предложението на свѣщ. Франгова относно изменение на членове 16 и 25, тъй като тогава било най работното врѣме на селското население. Г-нъ Видо Монева поддържа предложението на свѣщ. Франговъ. Г-нъ докладчикъ не се сжгласява съ предложението на свѣщ. Франговъ, поддържа отъ Видо Монева, като указва на това, че избирателнитѣ цѣнтрове не ще бѣдатъ далечъ и че избиратѣ се произвождатъ въ нѣдѣленъ день, така што селското население нѣма да денъ губи. Г-нъ М-ръ Президентъ не се сжгласява съ предложението на свѣщ. Франговъ, като указва, че ако се намени вѣрвоиний членъ то трѣба да изменатъ и други членове по избора и предлага да се приеме това предложение на свѣщ. Франгова, което предложение гласувано се отхвърли отъ Народ. Събрание.

Слѣдъ това прочете се предложението на г. Жабленски относно уничтоженето на алинея 6 и ж на чл. 91, като Окр. Постоянна комиссия се поддържа отъ Държавното Съкровище. Г-нъ М-ръ Президентъ говори противъ това предложение, като навѣжда извѣстни членове отъ закона за общинитѣ, спорѣдъ които Общинскитѣ Съвѣти расхвърлятъ налогъ на общинитѣ си и предлага, што това предложение на Жабленски да се не приема. Г-нъ Цвѣтковъ говори, че ако и да е подписалъ това предложение, то отказва се да го поддържа като не състоятелно и предлага, што да се отхвърли. Д-ръ Цацевъ предлага што това предложение да се гласува чрѣзъ саморучно записване, което предложение гласувано пада. Предложението на Жабленски гласувано сж явно гласоподавание се отхвърли отъ Народ. Събрание. Прочете се предложението на А. Тодоровъ по чл. 28 относно избирането бюро. Шивачевъ поддържа предложението на Тодорова, като предлага што избирателното бюро да се избира отъ самитѣ присѣствующи, а не отъ върховната комиссия.

Г-нъ М-ръ Президентъ указва на това обстоятелство сж избрано бюро отъ върховната комиссия сж жрѣбе изъ между иметовѣтъ на избирателната околия, гласоподаването става по сигорно и предлага што предложението на А. Тодорова като нецѣлесобразно. Предложението на А. Тодорова гласува се и отхвърли отъ Народ. Събрание.

Прочете се предложението на Божинова по чл. 102 отъ закона за Окр. Съвѣти относно поддржането Окр. Съвѣти и Постоянната комиссия, като указва, че тѣ не могатъ да се поддржатъ сж предвиденитѣ въ закона приходи (даже да се даде и дохода отъ цѣлната повинностъ); за това предлага што Държавнитѣ пазбища и земи останали отъ черкзитѣ и татаритѣ да се предадѣтъ на Окр. Съвѣти въ района на които се намиратъ. Г-нъ М-ръ Президентъ намира предложението нато противорѣчуши на конституцията членове 51 и 52 отъ нея, като указва, че нѣма законъ спорѣдъ който да могатъ да се отпуснатъ тѣзи Държавни имоти на Окр. Съвѣти, което може да стане въ друга сессия. Предложението на Божинова гласувано отхвърли се отъ Народ. Събрание.

Слѣдъ това г-нъ предсѣдаствующиятъ предлага дали има нѣкой да направи нѣкое предложение и като нѣма полата исцѣло закона за Окр. Съвѣти, който законъ се прие отъ Народ. Събрание.

Слѣдъ 5 минути отпускъ засѣданието продължава. Г-нъ предсѣдаствующиятъ съобщава, че остава да се чете членъ по членъ закона за стипендийтѣ и вѣрменитѣ помощи, като дава дума на докладчика.

Докладчика г-нъ Коцовъ докладва мнението на комиссията върху тоя законъ, които сж нѣкои малки изменения се сжгласява и предлага на Народ. Събрание да го приеме. Докладчикъ чете: заглавието и членовѣтъ 1, 2, 3, 4 и 5 гласувани и се приематъ. По алинея 6 на чл. 5, Езика Филипповъ пита да знае кои могатъ да се считатъ за бѣдни и отъ кого ще бѣде удовлетворена бѣдността, когато до

сега много Общин. Управлениа сж удостовѣрявали бѣдността несправедливо. Докладчикъ цитира чл. 19 за удостовѣряване Филиппова. Г-нъ Кировъ поддържа докладчика. Шивачевъ поддържа мнението на г-на докладчика и желае само да се обтрне вниманието на Общин. Управлениа по издаване свидѣтелство за бѣдностъ. Всички алинея на чл. 5 се приематъ. Членове 6, 7, 8, 9 и 10 гласувани се приематъ отъ Народното Събрание.

Г-нъ докладчикъ предлага изменението на думата «неудовѣрителни» съ «недобри» въ алинея в чл. 11. Г-нъ Михайловъ, Байчевъ и Кировъ поддржатъ мнението на комиссията. Това предложение гласувано се прие отъ Народ. Събрание.

По чл. 12 г-нъ Теневъ предлага да се отпускатъ за разноски въ рариеръ на думѣ сечено съдържание. Г-нъ докладчикъ е противъ това предложение, като несправедливо и сноме Събранието да не приема това предложение; но да приеме както шо е въ члена. Предложението на г-на Тенева гласувано отхвърли се отъ Народ. Събрание. Членове 13, 14, 15, 16, 17, 18 и 19 се гласуватъ и приематъ отъ Народ. Събрание. Г-нъ Сръбровъ предлага да се предвиди што отпусканитѣ книжа относно сж до даване помощи и стипендии да се не облагатъ съ гербовъ сборъ. Г-нъ Теневъ навожда членъ отъ закона за гербовий сборъ, спорѣдъ който всички подобни книжа се освобождава отъ гербовий сборъ. Г-нъ Викиловъ поддържа Тенева. Предложението гласувано се прие отъ Народ. Събрание. Г-нъ Беневъ предлага изменението въ забѣлжката на чл. 19 на думата «фалсификации» съ «сжсвидѣтелство». Г-нъ Градинаровъ поддържа това предположение, като предлага, што да се приложатъ и думитѣ: «за нѣвѣри и точни свѣдения». Г-нъ Грековъ намира за неумѣстни предложениата на г-да Беневъ и Градинаровъ, като обяснява, че като нѣма законъ за лѣсесвидѣтелство тоя смисълъ нѣма и напозание, когато пакъ въ думата «фалсификация» заключава всичко не точно и нѣвѣрно преставено документи за каквито е рѣчь и предлага да се приеме както шо си е самата забѣлжка, което гласувано се прие отъ Народ. Събрание, както шо си е въ закона безъ изменение.

По чл. 20 на закона г-нъ Сръбровъ предлага што имѣето до 26 години да се приеме до 30 години. Г-нъ докладчикъ на комиссията не е сжгласенъ съ това предложение на Сръброва, което предложение гласувано отхвърли се отъ Народ. Събрание. Всички други членове гласувани прехе се отъ Народ. Събрание безъ изменение.

Г-нъ предсѣдаствующиятъ предлага, кога да стане послѣдното четение на тоя законъ. Приема се да стане въ идущето засѣдание и като се обяви дневний рѣдъ за идущето засѣдание.

1-во. Послѣдно четение исцѣло гласувания законъ за стипендийтѣ и вѣрменитѣ помощи; и 2-ро. Докладъ отъ комиссийтѣ.

Засѣданието се закри въ часа 6 слѣдъ пладне.

Протоколъ

На XXIV засѣдание, 1-ва редовна сессия на 27-й Ноември 1887 г.

Днешното засѣдание се отари въ часа 11/2, послѣ пладнѣ подъ Предсѣдаството на г. Тончевъ.

Секретарѣтъ Байчевъ прочете именния списъкъ на Г-да представителитѣ и се указа, че отсъствуватъ само 32 души, отъ цѣлото число, слѣдъ което Събранието се провозгласи за открито и Предсѣдателя тури на разискване въпроситѣ турени по дневенъ рѣдъ.

Секретаря Байчевъ прочете съкратения протоколъ отъ миналото 22 засѣдание, на който направиха забѣлжка Великовъ, за гдѣто не било спомянато; че си задърюа правото да внесе законъ за манастири и г. Караколевъ, че било пропустната мнѣнието му, което се състояло въ това, че билъ лавалъ што въ чл. 100 да се тури и пѣхотната повинностъ.

Слѣдъ това докладчикъ Коцовъ направи послѣдно четение на закона за стипендийтѣ.

Викиловъ предлага што когато са разболѣ нѣкой степендантъ въ странство да му се даватъ платни пари за идване.

Докладчикъ Коцовъ възрази, че това което Викиловъ иска не само, че се разбира, но даже го има и въ закона. — Вотирано послѣдно четение, прие се.

Докладчикъ Винаровъ докладва аоклада отъ финансовата бюджетарна комиссия и предлага измѣненето направено отъ комиссията да се приеме. Вотирано предложението измѣнение прие се.

Дюкмеджиевъ предлага да се тури на дневенъ рѣдъ предложението му за подобрението на Българската индустрия.

Нено Храновъ предлага да се тури на дневенъ рѣдъ запитванието му за писмата на Кюстендилския Окр. Управителъ Генча Ранчовъ.

Дано Ангеловъ вѣнсе запитвания къмъ Президентъ Министра: а) защо не се позволява да се издаватъ други вѣстници, освѣтъ Свобода,

и б) къмъ Воен. М-ръ: какви сж длѣжноститѣ на администрацията къмъ гражданитѣ въ военното врѣме.

Слѣдъ това се обяви, че на днесоет рѣдъ за идущето засѣдание ще бѣде докладванито на прошенията. Засѣданието се затвори въ часа 4 послѣ обѣдъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

Варнен. Окр. Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1748.

Подписания Пенчо Ив. Братовъ П. Слѣб. Приставъ при Варненския Окр. Слѣдъ, на основание изпълнителния листъ № 5016, издаденъ отъ Варненския Окр. Слѣдъ на 6-ий Юлий 1887 год. и сжгласно съ ст. ст. 390, 391, 399, 400, 404, 406, 407, отъ Вр. Слѣб. Правила, обявямъ, че на 19-ий Декември 1887 год. прѣдъ канцеларията си ще да продаватъ сж наддавание нижеслѣдующето движимо имущество, принадлежащо на Х-жи Сали Алиевъ изъ с. Кайрадий а именно:

- 1) Четири крави, оцѣнени за 155 лева,
- 2) Петъ даначета, оцѣнени за 155 лева.
- 3) Три телета, оцѣнени, за 60 лева.
- 4) Три вола, оцѣнени за 135 лева.
- 5) Единъ конъ, оцѣненъ за 60 лева и
- 6) Едно малаче, оцѣнено за 80 лева,

Това вишеуказано имущество се продава за удовлетворение искътъ на Хазната отъ 2000 лева и разноскаитѣ по изпълнението.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката, която е предвидена по горѣ.

Желающитѣ да купятъ това имущество могатъ да се явятъ на справка въ канцеларията ми всѣкий день, исключая неспрайтственитѣ дни.

с, Ново-Село, 2-й Ноември 1887 год.

П. Слѣбенъ Приставъ: П. И. Братовъ.

1-2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3450.

Варненското Градско Общинско Управление съ настоящето си обявва за знание на нитересующитѣ се, че отъ 1-й идущий Декември до 22-й сѣкий т. г., въ помѣщенито му, ще има да се пропавѣдѣтъ търгове за отдаване на предприемачъ общинскитѣ сборове: отъ Барьеритѣ, кантарието и кринитѣ, отъ подпечатване мѣрнитѣ, теглилитѣ, картитѣ за игра и пр. отъ клане добитъкъ, отъ телалието, и отъ проданъ на едѣръ добитъкъ, и така сжщо наемване освѣтлението на града и даване подъ наемъ градскитѣ насалски дюгени, за презъ идущата 1888 година, по слѣдующий рѣдъ:

- 1) На 1-й идущий Декември ще се произведе, сж явна конкуренция, търгъ за отдаване нѣ предприемачъ освѣтлението на града Варна. Залогъ, за вземане участие въ него търгъ, се изиска въ размѣръ на 500 лева.
- 2) На 2-й Декември ще се произведе, сж явна конкуренция, търгъ за отдаване въ закупъ сборътъ отъ продажбитѣ на едѣръ добитъкъ, (интизапъ). За вземане участие въ търгътъ се иска залогъ отъ 160 лева.
- 3) На 4-й Декември ще се произведе търгъ, сж явна конкуренция, за отдаване въ закупъ сортътъ отъ клане добитъкъ. Залогъ, за участие въ търгътъ, се иска отъ 480 лева.
- 4) На 7-й Декември ще се произведе търгъ, сж явна конкуренция, за отдаване въ закупъ сборътъ отъ телалието. Конкуренцитѣ внасятъ, за вземане участие въ търгътъ, залогъ 60 лева.
- 5) На 9-й Декември ще се произведе търгъ, сж явна конкуренция, за отдаване на предприемачъ сборътъ отъ ударието печатъ на мѣрнитѣ, теглилитѣ, картитѣ, билирдитѣ, таблитѣ и проч. За вземане участие въ търгътъ се иска залогъ отъ 150 лева.
- 6) На 12-й Декември ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ градскитѣ насалски дюгени, нахоящи на Балъкъ Пазаръ, въ 1 уч. на града Варна.
- 7) На 16-й Декември ще се произведе търгъ, за отдаване подъ наемъ градскитѣ насалски дюгени, нахоящи се при Ибриамъ Капия и Мутсалата.
- 8) На 18-й Декември ще се произведе търгъ, за отдаване подъ наемъ градскитѣ насалски дюгени, въ Новата Махала и Табахната, и
- 9) На 21-й Декември ще се произведе търгъ, сж тайна конкуренция, за отдаване на предприемачъ сборътъ отъ Барьеритѣ, кантарието и кринитѣ. Отъ предприемачитѣ, за вземане участие въ него търгъ, се иска залогъ отъ 4000 лева.

Поемнитѣ условия, такситѣ и прочее, могатъ да се видятъ всѣкий присѣственъ день и часъ въ Оешанското Управление, Отдѣление Финансово.

гр. Варна, 23 Ноември 1887 год.

Кметъ: Х. Ангеловъ.

Секретаръ: В. Д. Стойковъ.

Печатница Л. Нитче. — Варна.